

KIMBERLY
BELLE

Kartais
didžiausia grėsmė
slypi namuose...

ASME
NINĖ
ASIS
TENTĖ

A S M E
N I N È
A S I S
T E N T È

KIMBERLY
BELLE

A S M E
N I N Ė
A S I S
T E N T Ė

Iš anglų kalbos vertė
Žiedė Gintalaitė

Mano mylimiausiai tetai Klaudijai.

Prologas

Viskas prasidėjo lekiant užmiesčio keliuku. Langai buvo nuleisti, muzika grojo visu garsu – sena „Journey“ klasika, kurią ji mokėjo atmintinai. Dainavo į šiltą vėją.

Kelias, kuriuo lėkė, niekuo nesiskyrė nuo kitų kelių šiame Dievo pamirštame pietų Džordžijos kampelyje – dvi išblukusios juostos vinguriavo per nesibaigiančius pekaninių karijų laukus, o ji spaudė greičiau, nei derėtų. Tėvas būtų pasakęs, kad važiuoja kaip akis išdegusi. Vis dėlto buvo nuostabi rudens diena – plaukai plaikstėsi, gitaros ritmas priminė brolių, kurio siaubingai ilgėjosi. Kažin ar jis išvis dar gyvas toje vakarinėje pakrantėje? Kaip toks užkietėjęs pietietis galėjo ištvirti toje niūrioje žalumoje ir nesibaigiančiame lietuje?

Staiga priešais iš laukų išvažiavo sunkvežimis, tempdamas priekabą, pilną riešutų. Jis pasuko į kelią, iškosėjo juodą dūmų debesį ir važiuodamas tiesiai į ją uždengė visą asfaltą. Ji stipriai suspaudė vairą, dešinysis ratas vos laikėsi ant kelkraščio. Užmiesčio keliukas buvo per siauras abiem.

Sunkvežimio vairuotojas nelėtino ir, rodos, nesiruošė trauktis, bet mostelėjo jai – tarsi draugiškai sveikindamasis. Pastaruoju metu ji nelabai sutarė su tėvu, bet jis buvo teisus dėl karijų augintojų. Jie ne tik turėjo daug žemės, bet ir elgėsi

taip, lyg jiems priklausytų visas pasaulis, įskaitant ir šį prakeiktą kelią.

Staiga jie atsidūrė vienas šalia kito. Plevėsuojantis šiukšlių maišas, dengiantis sudužusį užpakalinį stiklą, nulėkė, o, tik prašvilpęs pro šalį, sunkvežimis paliko ją dvokiančių dūmų debesyse. Ji garsiai iškvėpė, bet, vos spėjusi atpalaiduoti pirštus ant vairo, pajuto, kaip galinis ratas nuslydo nuo kelio krašto. Keletą sekundžių jis sukosi, kol galiausiai padanga trankiai sprogo.

Honda staigiai sustojo, o jai ant kelių užkrito vakarykščio gėrimo puodelis. Ji nekreipė dėmesio – turėjo kur kas didesnių rūpesčių. Nė nereikėjo atsigręžti – ir taip aišku, kad galinė padanga guli suplėšyta kitoje kelio pusėje, o sunkvežimis jau seniai dingęs horizonte. Ore tvyrojo degusių ir karijų kvapas.

Na ką.

Ji negalėjo sau leisti naujos padangos. Negalėjo sau leisti net nutriušiosios padangos iš Veído sąvartyno, kuriam vis dar buvo skolinga penkiasdešimt dolerių už paskutinę padangą. Viešbutis, kuriame dirbo, buvo už gerų penkių mylių, o jos trenkta viršininkė apie nedarbingumo dienas nė nenorėjo girdėti. Paprastai tariant, nedirbi – negauni atlyginimo.

Ji atrėmė kaktą į vairą, svarstydamą, ką daryti. Nė vienas variantas nebuvo viliojantis. Tėvas nepadės. Pastarąjį kartą, kai paprašė pagalbos, išvadino ją paleistuve ir velnio neštu vaiku, o dar vienos įžeidimų lavinos nebeišvertų. Autostopu keliauti negalėjo, tik ne šitaip apsirengusi – vilkėjo suknele, kuri labiau priminė išdykusios tarnaitės kostiumą. Tokios merginos kaip ji pakliūdavo į bėdą keliaudamos autostopu.

Tai ką... eiti pėsčiomis?

Ji suniurzgė ir, pakėlusį kojas nuo kilimėlio, pažvelgė į sutrūkinėjusius batus, pro vieną jų kyšojo pirštas.

– Puiki dienos pradžia.

Ji nė nepamatė, kaip privažiavo automobilis, kol variklis suburzgė tiesiai į ausį. Pakėlusi galvą žvilgtelėjo į juodą blizgantį stiklą, kuriame atsispindėjo jos pačios veidas.

Langas lėtai nusileido, o už jo pasirodė vyras. Tamsūs plaukai, tvirtas smakras, ryškūs skruostikauliai po blizgančiais akiniais. Princas ant balto žirgo.

Vyras nusiėmė akinius ir numetė juos ant prietaisų skydelio.

– Matau, reikia pagalbos.

1

ALEKS

Vos tik pramerkusi akis suprantu: diena bus varginanti. Karštis ir tvankuma jau tvyro ore, o po pietų visa tai virs tirštais debesimis, kurie, žinau, bus negailestingi. Jaučiu tai dar net iki galo nepabudusi – dėl žemo slėgio spaudžia smilkinius.

O galbūt tai tik tekilos pasekmės.

Pradedu prisiminti praeitos nakties fragmentus.

Šoku virtuvėje... Ei Si pilsto taurelę po taurelės... Mano vyras Patrikas su šypsena viską stebi iš šalies.

O Dieve. Ei Si. Mano socialinių tinklų asistentė, vykdomoji asistentė ir visų kitų įmanomų sričių asistentė, mano darbo žmona ir dešinioji ranka. Apsivertusi ant šono ir bandydama iškvėpuoti pykinimo bangą, pajuntu sąžinės graužatį. Turėčiau būti atsa-kinga, vyresnė ir išmintingesnė viršininkė, rodanti pavyzdį, o ne jos girta draugužė. Nereikėjo gerti tos paskutinės taurelės.

Ne. Klaida buvo tos šešios taurelės iki paskutinės ir tai, kaip jas susipyliau vieną po kitos lyg kokia seserijos narė, vykdanči misiją. Galėjau sustoti po pirmosios ir nelaukti, kol Ei Si veidas pradės lieti akyse.

Ant naktinio staliuko, šalia aprasojusio vandens buteliuko guli dvi baltos tabletės. Mano didvyris Patrikas. Dėkingai atsidususi įsidedu jas į burną ir užsiverčiu buteliuką vandens, tačiau nuo judesio ar staigaus skysčio antplūdžio skrandis ap-siverčia. Kelias sekundes svarstau, ar pavyks susitvardyti neiš-vėmus tablečių.

Spoksodama į lubas bandau nuraminti skrandį ir teisiniu save, kad turėjau priežastį švęsti.

Milijonas sekėjų.

Net rimtas, stojiškas Patrikas dukart mirktelejo, kai prikišau telefoną jam prie veido. Išpūtes akis žiūrėjo į mano instagramo paskyros viršuje šviečiančius skaičius, kurie mėnesių mėnesius nejudėjo iš vietos ir pagaliau pasiekė nerealias aukštumas.

Vien nuo šios minties širdis suspurda, o krūtinėje pajuntu pažįstamą plazdėjimą.

Po galais, milijonas sekėjų, ir visi jie seka *mane*, @BeUžuo-lankųAleks.

„Nesuprantu, – pasakė Patrikas, kai pirmą kartą mano šlovė nustelbė jo, gerbėjai padavus savo telefoną ir paprašius nusifotografuoti su *manimi*. – Ką tu parduodi? Kokią nors mantrą, kaip išlikti pozityviai namie su dviem hormonų užvaldytomis mergaitėmis? Iš interneto ištrauktą motyvuojančią citatą, ant kurios užklijavai savo logotipą? Nesuprask neteisingai, bet kodėl toji moteris šypsosi taip, lyg ką tik būtų sutikusi Beyoncé?

Patrikas nesupranta Be Užuo-lankų Aleks patrauklumo, nes jis – skaičiais besivadovaujantis žmogus, viską pradėjęs nuo nulio ir per vakaro žinias nagrinėjantis finansines strategijas. Jo temos sukasi apie tai, kaip tapti milijonieriumi iki dvidešimt dvejų, kaip užsidirbti tiek, kad daugiau niekada nereikėtų dirbti kitiems, tik sau. Mano vyras yra tikras genijus, bet instagramo nuomonės formuotojo pasaulis jam atrodo toks pat nerealus kaip dantų fėjos. Tarsi bandytum įtikinti šunų mylėtojus pamėgti kates.

Vienintelis dalykas, kurį Patrikas tikrai supranta mano darbe, yra pinigai. Kaip kas dešimt tūkstančių naujų sekėjų galiu kelti savo kainą už reklaminį turinį, o jei sekėjai išitraukia – žiūri mano vaizdo įrašus, mėgsta mano įrašus ir komentuoja – galiu reikalauti dar daugiau. Neneigsiu. Po tiek metų, vienai auginant

dvi mergaites be jokios pagalbos iš jų tėvo ar patapšnojimo per petį, pinigai tikrai tapo geriausia darbo dalimi.

Tačiau tą vakarą restorane, kai mano gerbėja išėjo, stengiausi paaiškinti likusią dalį.

„Ji šypsosi, nes aš *nesu* roko žvaigždė. Esu žmogus, kuris ją palaiko, kuris tiki ja labiau nei ji pati. Esu moteris, kuria ji galėtų būti, jei tik išmoktų *gyventi be užuolankų*. – Tai mano šūkis, kuriuo užbaigiu kiekvieną įrašą ir vaizdo įrašą. – Štai kodėl taip džiaugiasi – ji mato save manyje. Aš esu ji. Mes esame tas pats žmogus.“

„Ji yra tu. – Patrikas skeptiškai pažvelgė į moterį, kuri patenkinta rašo telefone ir kelia ką tik jo padarytą nuotrauką. – Ji visai nepanaši į tave.“

„Svarbu ne išvaizda, o tai, kaip priverčiu ją pasijusti. Tokios moterys kaip ji ir milijonai kitų pavargo sėdėti instagrame ir jaustis šūdinai. Kodėl moterys nuolat lygina save su žmonėmis, kurių nepažįsta ir greičiausiai niekada nesutiks? Kada išorinis grožis tapo mūsų vidinės ramybės pagrindu? Abejonės, stresas, nerimas, lūkesčiai, lyginimasis. Atsisakykim viso šito mėšlo. Gyvenkim savo gyvenimą, būkim savimi. Parodykim pasauliui savo autentišką pusę, o visa kita ateis savaime. Mes tobuli tokie, kokie esame.“

Šią kalbą ne kartą sakiau diskusijose ir interviu, norėdama paaiškinti Be Užuolankų Aleks sėkmę – personažo, kuriuo tapau beveik atsitiktinai. Viskas prasidėjo nuo netikėtai išplitusio kvailo įrašo, komentaruose po juo ir privačiose žinutėse pastebėjau tendenciją: atsirado balsinga moterų grupė, kuriai nusibodo sprauti save į kitų žmonių sukurtus rėmus. Tobula mama, tobula namų šeimininkė, tobula draugė ir meilužė. Kas nustatė šiuos standartus? Kodėl turėtume leisti kam nors aiškinti, kaip mums gyventi? Dėl kažkokių priežasčių jos užkibo už šio įrašo ir paskyrė mane savo vedle. Beliko tik pasiduoti bangai.

Milijardas vartotojų. Šimtas milijonų įkeliamų nuotraukų kasdien. Po pirmojo išplitusio įrašo ir pati užsinorėjau atsipjauti gabalėlį instagramo torto.

Tačiau nuolat kurti turinį vargina, o sekėjai ir patiktukai nebūtinai reiškia pinigus banko sąskaitoje. Todėl pasamdžiau Ei Si – ji perėmė dalį kasdienių užduočių ir atlaisvino man dieną, kad galėčiau platformą paversti realiais pinigais. Tinklaidė, mokamos reklamos, o ne tik dėžės su prekėmis, kurios užgriozdina mano garažą, ir puikus knygos pasiūlymas, kuris netrukus bus parduotas aukcione, – tai tik keli iš rengiamų projektų.

Miegamajame pasirodo Patrikas su garuojančiu puodeliu ir lėkšte, tarsi mintimis būčiau jį išsikvietusi.

– Labas rytas, saule. – Nusišypso. – Pagalvojau, kad rytas tau bus sunkus.

Sudejavusi atsisėdu.

– Kodėl nesustabdei manęs po antros taurelės? Juk žinai, kad tekila mane išmuša iš vėžių.

– Patikėk, bandžiau. Priminiu tau tą kartą Tulume, kai įvažiavai dviračiu į vandenyną ir kitą dieną praleidai prie ekologiško tualetu. Arba kai kritai veidu į krūmus prie restorano ir man teko traukti tave už kulkšnių. Netgi išpyliau butelį į kriauklę, bet tu privertei Ei Si nupirkti kitą. Nejau nieko neprišimeni?

Sumirksiu purtydama galvą, ši sutvinkčioja.

– Būk geras, pasakyk, kad jau buvau atsijungusi, kai ji grįžo.

– Ne, nebuvai. Rėkei ir liepei gerti tau nuo pilvo.

– Meluoj.

Jis paduoda puodelį ir pasilenkęs spusteli mygtuką ant sienos. Sistema įsijungia ir, užuolaidai pradėjus kilti, kambarį užlieja ryški šviesa.

– Deja, ne. Nuo pilvo niekas negėrė, bet ne dėl to, kad mažai stengeisi. Vaizdas, kaip tu beveik nuoga ant virtuvės salos šauki

Ei Si: „Įpilk tos prakeiktos tekilos man į bamba, kad mano saldus vyrelis galėtų ją iščiulpti“, – liks su manimi visam gyvenimui. – Jis pakelia mano baltus marškinėlius ir apnuogina pilvą, kur oda vis dar lipni. – Šiaip tai labai nedaug tekilos pateko į bamba. Ei Si per daug juokėsi.

Padedu puodelį ant naktinio staliuko ir užsidengiu veidą rankomis, ant skruostų jaučiu mažyčiais gumuliukais sukibusius vakarykščio blakstienų tušo likučius.

– Ne. Ne, ne, ne, ne, ne. Pasakyk, kad taip nebuvo. Pasakyk, kad mergaitės negirdėjo.

Mano dvynukėms iš pirmosios santuokos, Džidži ir Penelopei, kurių kambariai yra antrame aukšte, jau dvylika, nors atrodo, kad dvidešimt penkeri. Nevaldomų hormonų, atsikabinėjimo ir gėdijimosi manęs kiekviename žingsnyje amžius. Jų bendravimas su manimi apsiriboja durų trunkymu ir akių vartymu, nes kitaip tektų kalbėtis tiesiogiai su savo motina, kuri yra per daug triukšminga, per daug kvaila, per daug keista ir gėdinga – užvis labiausiai gėdinga. Nieko nėra skaudžiau už paauglių patyčias – tokie randai lieka ilgam.

Patrikas prisėda ant lovos krašto ir padeda lėkštę ant mano ištiestų kojų. Jis pakelia skrebučio trikampį ir priglaudžia man prie lūpų.

– Valgyk. Duona sugers šiek tiek alkoholio.

– Patrikai, mergaitės.

Jis reikšmingai žvilgteli į lėkštę – kąsnis už atsakymą. Dieve, kaip aš myliu šitą vyrą. Tvirtą, stabilų ir be galo geranorišką, nuostabų mano dviejų mergaičių gynėją ir patėvį. Visišką jų netikusio tėvo priešingybę.

Patrikas visada buvo nepaprastai dosnus, dalijosi su mumis savo namais ir banko sąskaita, visada laikydamas pinigus ne *savo*, o *mūsų*. Jo finansinių patarimų laida WXBA radijo stotyje – dar vienas būdas padėti kitiems, savotiškas indėlis

miestui – investavimo patarimai ir finansinės gudrybės visiems suprantama kalba. Atlantos pinigų guru.

Nukandu skrebučio kampelį, vidury dar sudrėkęs nuo sviesto. Patrikas naudojo gerą, ekologišką, su jūros druska. Skrandžiui nesustreikavus, atsikandu dar.

– Labai skanu, ačiū.

– Nėra už ką. O iš mergaičių šnairų žvilgsnių galima spėti, kad didžiąją dalį girdėjo. Vis dėlto automobilyje joms rimtai paaiškinau apie girtavimo pavojus. Nesu matęs jų, taip norinčių greičiau pasiekti mokyklą.

Mintis apie nesmagią dvidešimt trijų minučių kelionę pažadina keistą jausmą. Patrikui be galo patinka vežti mergaites į mokyklą. Tai viena iš nedaugelio progų, kai jis gali pabūti su jomis vienas, o jos pasakoja patėviui tokius dalykus, kurių nė už ką nepasakytų man, savo motinai. Tas laikas su mergaitėmis yra vertingas, net jei ir pasitaiko akių vartymo.

Ant naktinio stalelio suvibruoja mano telefonas, bet nė vienas iš mūsų nekreipia dėmesio.

– Ačiū, kad buvai atsakingas ir taip manimi rūpinaisi. Bet labiausiai ačiū už tai, jog nekėlei bangų. – Laisva ranka paliečiu jam skruostą.

– Vakar sakei, kad jei kelsiu bangas, galiu pamiršti apie oralinį. Visam gyvenimui. Jokių būdu nerizikuosiu.

Nusijuokiu.

– Net ir būdama visiškai girta žinau, kas užveda Patriką Hačinsoną. Pasirodo, ne pinigai.

– Niekam nesakyk. Tiesa mane sužlugdytų.

– Tavo paslaptis saugi.

Trumpai patylime, mėgaudamiesi bendrystės akimirka.

Jo ranka slysta man per koją, oda sudilgčioja.

– Kaip galva?

Patikrinu ją truputį pakratydama.

– Geriau.

– Skrandis?

Numetu paskutinį skrebučio kąsnį į lėkštę, Patrikas padeda ją ant naktinio staliuko nenusukdamas nuo manęs akių. Kitos rankos pirštų galiukais užkabina mano pažamos šortų kraštą ir ima kilti aukštyn. Šešeri metai kartu, o jis vis dar sugeba ištirpdyti mane vien žvilgsniu, išgydyti pagirias vienu bučiniu. Ap-sikabinu jo kaklą ir prisitraukiu veidą prie savojo – toks gražus, kad net skauda.

Telefonas ant naktinio staliuko nenustoja vibruoti – žinutės ir pranešimai primena apie milijoną darbotvarkėje numatytų darbų: susitikimai, strategijos, vėlyvą popietę vyksiančios dvynių futbolo varžybos pusiaukelėje į Tenesį. Paleidžiu mintis apie visa tai ir sutelkiu dėmesį į šiltą, įaudrintą mane užgulusio vyro kūną. Jo stiprias tyrinėjančias rankas.

Jo lūpos sustoja ties mano raktikauliu, tada jis žvilgteli į telefoną, kuriame šviečia gautų pranešimų lavina. Patrikas daug laiko praleidžia naujienų redakcijoje. Jis žino apie kiekvieną beprotišką audrą ir šaudynes mokykloje. *Aišku*, kad jis pažiūrės.

– Oi. – Jis pakelia mano telefoną nuo staliuko. – Oi.

– Kas?

– Troliai. – Papurtęs galvą vėl padeda telefoną. – Įtūžę troliai.

Praėjusią savaitę keli interneto troliai mane užsipuolė dėl to, kad atsitiktinai užsiminiau apie savo namų tvarkytoją. Dar prieš savaitę kažkas piktinosi mano pasirinktais džinsais, kurie, pasirodo, nebuvo ekologiški, o dar anksčiau viena akyla sekėja pastebėjo, jog gurkšnoju „Ruinart“, o ne pigų proseką. Šiame versle sukuosi gana ilgai, kad galėčiau nekreipti dėmesio į *heite-rius*. Taip ir darau. Dažniausiai.

Bandau prisiminti, ką pastaruoju metu galėjau įkelti, kokie komentarai galėjo išprovokuoti šitą nepasitenkinimo bangą. Mintyse viską perkratau, bet tai galėtų būti bet kuris iš milijono

dalykų. Troliai, interneto kariai, klaviatūros riteriai – kad ir kaip juos pavadintum, jie *visada* randa priežastį pykti.

Pakeliu telefoną – pranešimai pilasi greičiau, nei spėju perskaityti, nesibaigiantis pagiežos srautas.

Tai ne šiaip troliai. Atpažįstu paskyras moterų, su kuriomis nuolat bendrauju. Žinau, kokius jaustukus jos mėgsta ir ko-kiomis frazėmis užpildo mano komentarų skiltis. *Nuostabu. Žiauriai gerai. Ačiūūūūū*. Tai moterys, paprastai trykštančios dėkingumu, kurios dalijasi mano įrašais ir nuolat rašo, tarsi bū-tume senos draugės. Dabar jos tik spjaudosi ugnimi, plūsta mane neapykantos kupiniais žodžiais, kurie rėžia giliai, tarsi įkaitinta žymė ant galvijo odos.

Patraukiu Patriką šalin ir atsėdū, bandydama susigaudyti telefoną pasiglemžusiame audros sūkuryje.

Staiga pajuntu viršun kylant skrebutį ir kerštingai nusitei-kusią tekilą. Numetu telefoną, užklotą ir skuodžiu į vonią.

@Patriciainpa Ammm @rachel76 matei naują įrašą? Aš vie-nintelė jaučiuosi apgauta?

@rachel76 Matau, ir ne, tu ne vienintelė. WTF kas tai moteriai negerai? Nebeseksiu.

@Patriciainpa Vis dar seku tik tam, kad pažiūrėčiau, ką dar šlykštaus pasakys. Bus žiauriai įdomu stebėt @beužuolankųaleks.

@ponaspūkis @rachel76 @patriciainpa juk sakiau, kad šita šliundra apsimetinėja, o vyrelis neatsilieka. Dabar tikit manim?

2

Man valantis dantis į vonios kambarį įžengia Patrikas, suspaudęs mano telefoną rankoje.

– Radai? – paklausiu pilna putų burna. Visi telefonai šiuose namuose turi tą patį slaptažodį – griežta taisyklė, kurią su Patriku įvedėme dvynėms gavus pirmuosius telefonus. Spėju, kad Patrikas visą šį laiką ieškojo sprogimo šaltinio. Įrašo, kuris man miegant apkvaitusiai nuo tekilos virto karo zona.

– Radau. – Patriko žvilgsnis nukrypsta į manąjį veidrodyje. Jo marškinėliai kabo ištraukti iš kelnų, plaukai vis dar suveltai nuo mano pirštų. Tačiau žvilgsnis mane sustingdo. – Tai įrašas, kurį vakar įkėlei.

Atsuku vandenį, išspjaunu putas ir išsiskalauju burną.

– Vakara nieko nekėliau.

Žodžiai išsprūsta automatiškai, nes tai dar viena taisyklė. Nekeliu nieko, kol Ei Si dukart ar triskart nepatikrina, ar nėra rašybos klaidų, ir tikrai nieko nekeliu apgirtusi. Netinkamai parinkti žodžiai, neteisingai suprasta mintis – niekada nežinai, prie ko žmonės prisikabins ir dėl ko tave sumaišys su žemėmis. Internetiniai pjedestalai trapesni, nei atrodo. Mačiau per daug šitaip žlugusių nuomonės formuotojų.

– Nieko nekėliau. – Tariant šiuos žodžius oda pašiurpsta nuo blogos nuojautos.

– Penkiolika tūkstančių pranešimų rodo priešingai.

Sukandu dantis. Penkiolika tūkstančių. Bet kurį kitą rytą dėl tokio skaičiaus šokinėčiau iš džiaugsmo ir mėgaučiausi užplūdusia endorfinų banga. Penkiolika tūkstančių yra daug.

Spoksau į vyrą veidrodyje, stengdamasi nepaisyti jo suspaustų lūpų.

– Kiek patiktukų? – Santykis yra svarbus. Kai komentarų yra daugiau nei patiktukų, vadinasi, padėtis prasta.

– Tik pora šimtų. – Patrikas susiraukia, nes ir jis žino, ką tai reiškia. – Jei ką, ne visi jie blogi. Kai kurie sekėjai tave palaiko.

Patrikui, kurio prekių ženklas susijęs su žmonių ugdymu ir patarimais, kaip susikurti finansinę laisvę, yra lengviau. Troliai dažniausiai jo neliečia. Koks sveiko proto žmogus galėtų prieštarauti norui turėti daugiau pinigų?

– Dieve mano, tiesiog pasakyk!

– Gerai, žinai tą aktorę iš serialo, apie kurią mergaitės nuolat kalba? Apie tą turtingų vaikų internatinę mokyklą Prancūzijoje? – Patrikas prieina arčiau ir užsuka vandenį. – Tamsiaplaukė, putlios lūpos, netikras britiškas akcentas?

Kažkas sušmėžuoja galvoje, tarsi nemalonus prisiminimas, išslystantis nespėjus jo užčiuopti.

– Krisė Keli, ta, kurios negaliu pakęsti? Šita?

Nors ir nesu jos gerbėja, apie Krisę nieko nerašiau. Net jei ir būčiau, o to tikrai *nepadariau*, nesu tokia kvaila, kad viešai sakyčiau, ką *iš tikrųjų* manau.

Vis dėlto širdis akimirką sustoja – dar vakar apie ją kalbėjau. Susiginčijau su Penelope, o ji dievina Krisę Keli.

Patrikas braukia nykščiu per telefono ekraną.

– Pasirodo, ji paskelbė vaizdo įrašą iš kažkokios draugės gimtadienio ir...

– Ne kažkokios draugės, o savo *geriausios* draugės, kuri yra dar ir pornožvaigždė, o tas vaizdo įrašas priminė realybės šou apie pasileidusias studentes. Visur tik alkoholis – gerai, ne man teisti, suprantu. Bet ji nė nesivargino paslėpti miltelių ir tablečių, išbarstytų ant visų paviršių, ar kampe besimylinčios trijulės.

Patrikai, mūsų dukros neturėtų lygiuotis į tokį žmogų. Ji daro blogą įtaką.

Jis nustebęs mirkteli.

– Tai beveik žodis žodin atitinka tai, ką parašei.

– Aš pasidalijau jos vaizdo įrašu? – Jis linkteli ir įtampa tarp menčių šiek tiek atslūgsta. – Gerai. Galiu išsisukti. Aš motina. Ginu visus pažeidžiamus vaikus. Turėčiau praslysti, ką?

– Galbūt, bet žmonės nepatenkinti tavo komentaru. Trys labai ilgos pastraipos, kuriose ją išvadina dėmesio ištroškusia šliundra...

– Pavadinau ją *šliundra*?

Jo veidas trukteli.

– Tai ne viskas. Dar parašei – cituoju: „Kas nors pasakykit man, kuo ta Krisė Keli tokia ypatinga. Ji nemoka vaidinti, yra bjauri kaip paršas, jos smegenys riešuto dydžio, o vienintelis talentas – demonstruoti savo pliką užpakalį visam pasauliui. Kas nors suteikit jai vidurinę išsilavinimą ir savigarbos, gal net ir nosies korekcija nepakenktų, nes dabartinė grožio neprideda. Gal nustokim garbinti šią jokių talentų neturinčią tragediją? Atsimerkit, žmonės. Krisė Keli yra...“

– *Ne.*

– „Trumpalaikės šlovės kekšė.“

Kurį laiką negaliu ištarti nė žodžio. Nežinau, ką pasakyti. Krisė Keli *yra* tragedija, man tai nelabai rūpėtų, jei dukros nebūtų tokios apsėstos buvusios „Disney“ žvaigždės. Nors šiuos žodžius galėjau ištarti savo namuose – ir tikrai ne kartą panašiai galvojau, – neužtektų visos pasaulio tekilos, kad drįsčiau įkelti tokį žiaurų įrašą.

– O Dieve. O *Dieve*. – Numetu dantų šepetėlį į kriauklę ir, išplėšusi telefoną vyrui iš pirštų, atsidarau savo profilį. O ten jis – pasidalytas vaizdo įrašas su piktdžiugišku prierašu, kaip

ir sakė Patrikas. Iš tikrųjų baisus. Baksteliu nuorodą, norėdama pamatyti įžvalgas – patiktukus, komentarus, pasidalijimus ir peržiūras. Pirštai sustingsta. – Šimtas septyniasdešimt penki tūkstančiai peržiūrų?

Spoksau į ekraną negalėdama patikėti. Šimtas septyniasdešimt penki tūkstančiai žmonių matė mano įrašą ir beveik pusė iš jų nė neseka manęs.

– O, ne. Ne, ne, ne, ne, ne. Tai negali būti tikra.

Patrikas tyli, nes žino, kad kažkuriuo metu naktį, kol miegojau, išsijungusi nuo tekilos, pasiekiau tai, apie ką milijonai žmonių nesuskaičiuojamą daugybę valandų galvoja, planuoja, strateguoja, bet vos keliems pavyksta. Tai toks nepasiekiamas dalykas, kad galėtum prilyginti vienaragiui, visiškas stebuklas.

Tapau žinoma per naktį.

Ekrano viršuje pranešimai plūsta akinamu greičiu. Pakanka pagauti kelis, kad suprasčiau esmę. Žmonės įsiutę. Komentarai žeidžiantys. Jei skrandyje dar būtų kas nors likę, čia pat išvemčiau.

– Negerai, Patrikai. Labai, labai negerai.

– Tai ištrink.

Baksteliu tris taškus viršutiniame dešiniajame įrašo kampe, kad pasirodytų meniu, bet mano pirštas sustoja ties „Ištrinti“.

– Džulija Sakonė ištrynė savo įrašą, kuriame išjuokė kitos maisto tinklaraštininkės kulinarinės knygos receptus, ir tai jai atsiliepė su kaupu. Troliai viską atkapstė ir vaizdo įrašą paskelbė jutube. Visur paplito ekrano nuotraukos ir memai. Atsirado feisbuko grupių, kuriose buvo planuojama ją sunaikinti. Tai virto didžiule drama.

– Dėl knygos apžvalgos? Kaip kvaila.

– Sutinku, bet ne tai esmė. Jei troliai sužino pirmieji, jei užklijuoja taikinį ant tavo nugaros, bet koks racionalumas išgaruoja.

– Tiesiog ištrink. Apie pasekmes pagalvosi vėliau.
Jis teisus. Ištrinu įrašą ir kilsteliu telefoną prie veido.

– Siri, paskambink Ei Si.

Bet kurį kitą rytą jau būčiau girdėjusi žvyrkeliu šiugždančias jos mašinos padangas arba pro vonios kambario langą pamačiusi tamsią galvą, jai žingsniuojant laipteliais į vežiminę kiemo gale. Prispaudžiu telefoną prie ausies, mintyse meldama, kad ji pasirodytų, bet kiemas tuščias, tik pora voverių vagia paukščių lesalą iš lesyklėlės. Po keturių signalų įsijungia balso paštas.

– SOS. Kuo greičiau paskambink, gerai? Čia tikras pragaras, man tavęs reikia.

Nepaisant Patriko nuomonės apie mano asmeninę asistentę, man jos labai *reikia*. Jis niekada nebuvo didelis Ei Si gerbėjas, bet niekada taip ir nesugebėjo paaiškinti kodėl, bent jau konkrečiai. Ji per daug keista, per daug visur landžioja, per dažnai būna mūsų namuose. Nesvarbu, kiek kartų jam aiškinčiau, kad ji tiesiog dirba *mūsų namuose*. Slapta manau, kad ne ji, o darbas jam nepatinka, nes dėl jo esu nuolat įsikniaubusi į telefoną ir fiksuoju kiekvieną mūsų asmeninio gyvenimo akimirką.

Palikusi pranešimą balso pašte, parašau žinutę didžiosiomis raidėmis ir pridedu daug šauktukų: SOS PASKAMBINK KUO GREIČIAU!!!!!!

Laukiu, kol žinutė pasieks Ei Si, kol pasirodys rašymo burbuliukai ir ji atsakys, liepdama man nusiraminti, iškvėpti ir nieko nedaryti, kol pati atvyks. Mintyse matau, kaip Ei Si, vairuodama seną hondą, grumiasi su rytinėmis spūstimis, kaip atėjęs žinutei suskamba jos telefonas, išpraustas į puodelio laikiklį šalia mūsų rytinės kavos. Meldžiu, kad ji pažiūrėtų į tą prakeiktą ekraną. Internetas veikia žaibišku greičiu, o man jos reikėjo jau vakar.

Patrikas pažvelgia į laikrodį, iš jo veido matyti, kad jau vėluoja į darbą. Nuvežęs mergaites, grįžo namo manęs patikrinti,

o dabar vėluoja daugiau nei valandą, ir dar ketvirtadienį – jo savaitinės laidos dieną.

Pamoju jam.

– Myliu tave, kad rūpiniesi manimi, bet eik. Jau ir taip vėluoji.

– Tik... nedaryk nieko skuboto, gerai? Ir atsargiai rink žodžius. Mums mažiausiai reikia, kad čia pasirodytų koks nors piktas idiotas, ieškantis bėdų.

Tai viena iš opiausių mudviejų su vyru temų: Be Užulankų Aleks – ne tik aš, bet ir visa mūsų šeima. Patrikas, dvynės, mūsų namai – visi jie kartkartėmis pasirodo mano įrašuose. Mūsų 1926 metų akmeninė ranča su originaliomis medinėmis grindimis, raižytais dekoratyviniais apvadais ir virtuve, kuri kadaise puikavosi ant žurnalo „Pietietiškas gyvenimas“ viršelio, priklausė Patrikui dar prieš mums susipažįstant. Bet kuris išprotėjęs žmogus, turintis pistoletą ir prieigą prie interneto, galėtų lengviausiai rasti šią vietą.

Tačiau apie tai pagalvosiu kitą kartą, nes tuoj pusė devynių, o laikas tirpsta. Pasistiebiu ir greitai pabučiuoju vyrą.

– Myliu. Tikrai.

Nespėjus jam atsakyti, išbėgu pro miegamojo duris.

Savo kabinete vežiminėje įkrentu į kėdę prie senovinio stalo, kuriuo dalijuosi su Ei Si. Pro langus plūstantys ryškūs saulės spinduliai užlieja kambarį laikinu šviesos pliūpsniu. Lauke oras tirštėja, tampa klampus, prisotintas nupjautos žolės ir artėjančio lietaus kvapo. Atidarau nešiojamąjį kompiuterį ir pirštu pažadinu ekraną.

Sėdžiu spengiančioje tyloje, stebėdama, kaip skaičiai piktogramose vis didėja. Kiekvienas naujas pranešimas verčia odą šiurpti. Kaip? Įrašas pasirodė po vidurnakčio, tokiu metu visi

normalūs žmonės turėtų miegoti. Ar mano sekėjai nemiega? Ar jie vampyrai? Iš kur jų tiek daug?

Mano elektroninis paštas jau siekia keturženklis skaičius – negerai, nes tai reiškia, kad drama vyksta ne tik instagrame. Žmonės tokie įsiutę, kad net mano svetainėje iškapstė kontaktų formos apačioje mažomis raidėmis nurodytą elektroninio pašto adresą ir išliejo savo nusivylimą ilgomis réksmingomis pastraipomis.

Elektroninį paštą palieku vėlesniam laikui ir atsidarau socialinių tinklų puslapius. Instagramas, feisbukas, tviteris, pinterestas.

Akys išsiplečia nuo pranešimų srauto – jų daugiau, nei galėčiau atsakyti per mėnesį, jie plūsta greičiau, nei spėju juos pašalinti iš ekrano. Netgi mano seniai pamirštas „LinkedIn“ buvo atkapstytas. Per daug įžeidžių komentarų, kad galėčiau juos ištrinti, o grasinimai pernelyg konkretūs ir realūs, kad būtų galima ignoruoti. Man reikėtų armijos praktikantų, kad visa tai peržiūrėčiau.

Paimu telefoną ir rašau dar vieną žinutę Ei Si.

Ar jau važiuoji? Paskubėk, reikia pagalbos!!

Žinutė ją pasiekia, bet lieka neperskaityta. Spoksau į ekraną, tikėdamasi, kad raidės pasikeis, laukdama vibracijos. Laukiu, kol Ei Si perskambins ir pasakys, kad žino, ką daryti. Kaip tik dėl to ją ir pasamdžiau – Ei Si yra milenialė ir puikiai moka tvarkytis su socialiniais tinklais. Be jos pagalbos niekada nebūčiau surinkusi milijono sekėjų.

Telefonas užtemsta, o galiausiai ir visai išsijungia. Numetu jį ant stalo ir sudejavusi atsigrežiu į kompiuterį.

Mano įrašo nuotraukos jau apskriejo visas socialinių tinklų platformas. Instagramą, tviterį, feisbuką. Matant jas oda pašiurpsta nuo *dėja vu* jausmo, nes kiekvienas žodis atrodo

pažįstamas. Neprisimenu, kad būčiau juos rašiusi. Kita vertus, kalbant apie praėjusią naktį, mano atmintyje žioji ne viena juodoji skylė.

Negali būti, kad tai parašiau. Tiesiog *negali*.

Karšto vėjo gūsis sudrebina lango stiklus, tada lauke ant žvyro sugirgžda žingsniai. Pašoku ant kojų, vildamasi, kad tai Ei Si. *Ten privalo būti Ei Si*.

Nuskubu laiptais žemyn, bet prie durų sutinku ne ją, o Šenoną Tatl – kaimynų auklę ir mano buvusią praktikantę. Šenona yra Džordžijos valstijos universiteto trečiakursė, studijuoja skaitmeninę rinkodarą. Ji sako, kad dabar ant bangos tiktokas, o ne instagramas, bet jai dvidešimt – ne visai mano tikslinė auditorija.

Pamoju jai, tačiau ji pernelyg įnikusi į telefoną, kad pamatyti.

Nesibaigiantis pranešimų pypsėjimas kompiuteryje priverčia grįžti į darbo kambarį, dar kartą permetu akimis komentarus. Raminu save, jog tai tipiškas trolių elgesys. Jie taip linksminasi, išlieja pyktį, grasinimus, kurių niekada neišdrįstų pasakyti garsiai. Anonimiškumo šydas suteikia drąsos, leidžia pasiduoti savo blogiausiems impulsams.

@**deaconsmom386** užsičiaupk kvaila šliundra, tu čia esi tragedija.

@**sarahb34** *wtf*, kokia gėda. Kodėl manai, kad esi geresnė už visus kitus, jeigu ką, tai nesi. Krisei šešiolika, tau čia reikia terapijos.

@**emmabugg99** Kur tavo pozityvumas? Juk visi tobuli tokie, kokie yra. Visiškai nesigaudai ir esi smerkianti, teisuoliška apsimetėlė. Nebeseku.

@**alvisdtl** Jėzau, mieloji, čia tai užstūmei. 😊 (Mėgau tavo instagramą, bet dabar esi baisiai nefaina. Man gėda, kad išvis tave sekiau.

@halfmoonyogi3 Negaliu pakęsti tokių moterų kaip tu. Visa tavo platforma paremta pozityvumu, bet dabar viskas paaiškėjo. Jauną merginą vadini šliundra dėl to, kad ji nebijo savo seksualumo, tyčiojiesi iš jos išvaizdos. Pasižiūrėk į veidrodį, moteriške. Ne ką geresnė.

@ponaspūkis Nekenčiau šios kalės dar tada, kai ji visiems patiko.☺ Pats metas žmonėms pamatyti jos tikrąjį veidą.

@readerroger_1 jei sutiksiu tave skersgatvyje, tikrai gausi į snukį 😊😊😊😊😊

@margswithsalt perduok dvynėms, jog atnešiu joms virvę, kad galėtų pasikarti turėdamos tokią baisią motiną.

Ties šiuo komentaru trankiai užveriu kompiuterį.

Sudomino? Pirkite knygą
ASMENINĖ ASISTENTĖ
bene geriausia kaina **ČIA**

Aleks, kurią išgarsino nesurežisuotos šeimos akimirkos ir motyvaciniai įrašai, niekada nesitikėjo tapti garsia nuomonės formuotoja. Tačiau vos per vieną naktį jos sekėjų armija išaugo, o pomėgis virto sėkminga karjera, kurios nebūtų įmanoma įsivaizduoti be aštraus proto asistentės Anos.

Netikėtai išplitus vienam įžeidžiam Aleks įrašui, viskas apsiverčia aukštyn kojomis. Sekėjai netrunka nuo jos nusisukti. Aleks kreipiasi pagalbos į savo asistentę Aną, bet ši neatsiliepia. Jauna mergina, kuriai populiarį tinklaraštininkė patikėjo visas savo paslaptis ir atskleidė asmeninius duomenis bei šeimos ir santuokos gyvenimo subtilybes, pranyksta be pėdsakų. Policija atsakymų tikisi iš pačios Aleks ir jos vyro. Pradėjus gilintis į Anos tapatybę ir netrukus radus negyvos moters kūną, paaiškėja, kad didžiausia grėsmė slypi ne internete, o Aleks namuose.

Intriguojantis katės ir pelės žaidimas, pasakojamas iš trijų asmenų perspektyvų – Aleks, jos vyro ir paslaptingosios Anos, – privers spėlioti iki pat paskutinio puslapio.

„Asmeninė asistentė“ turi viską, ko tikiuosi iš knygos, – intriguojančią temą, įtemptą siužetą ir klausimų, kurie verčia susimąstyti apie savo pačios pasirinkimus ir elgesį. Besikeičiant perspektyvoms negalėjau apsispręsti, kuo pasitikėti. Meistriškai parašyta knyga, kurią perskaičiau per vieną popietę.

SALLY HEPWORTH, „THE NEW YORK TIMES“ BESTSELERIŲ „ANYTA“,
„GEROJI SESUO“, „KAIMYNAI“ AUTORĖ

Sumaniai parašyta, įtampos kupina susipynusių gyvenimų istorija,
kuri greitai įtraukia skaitytoją ir nuveda prie netikėtos pabaigos.

KIRKUS REVIEWS

 svajonių knygos	 9 786090 310281	
www.svajoniuknygos.lt	www.facebook.com/svajoniuknygos	PASIDALINK, KAD SKAITAI